

ה"ת 63492/09/19 - מדינת ישראל - יאל"כ להב 433 ורשות המסים נגד משה דבש, שושנה דבש

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 63492-09-19 מדינת ישראל נ' דבש

מ"י 30572-04-19 מדינת ישראל נ' דבש

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המבקשת:

מדינת ישראל - יאל"כ להב 433 ורשות המסים

נגד

המשיבים:

1. משה דבש

2. שושנה דבש

בשם המבקשים:

רס"ר צחי טל, רס"ר שירן שמולביץ', חוקר ערן אלדובי

בשם המשיבים:

עו"ד אורלי פרייזלר

החלטה

1. לפני בקשה להארכת תקופת החזקת תפוסים - רכוש בשווי עבירות הלבנת הון בגין עבירות שבעיקרן ניהול וארגון הימורים, קשירת קשר לפשע, הלבנת הון ועבירות מס. בבסיס - החלטה קודמת מיום 10.6.19 בעניינו של המשיב 1 (להלן: ההחלטה הקודמת). אז (כהיום) לא הייתה מחלוקת בשאלת קיומו של חשד סביר ביחס למשיב, וההחלטה התמקדה בשווי העבירות, שווי התפוסים ומידתיות - התנאים להשבת רכב תפוס. מאז התקיימו שני דיונים - ביום 2.10.19 וביום 2.12.19, המבקשת הגישה חומרי חקירה וחוות דעת שמאי להערכת שוויים של שני נכסי נדל"ן, והמשיבים הגישו מספר מסמכי בנק. כיום בסיס המחלוקת ביחס למשיב דומה, ואילו באשר למשיבה התבקשתי לבחון גם את שאלת החשד הסביר. אשר לשווי העבירות ולמידתיות התפיסה, המשיבים עתרו לבחון את חומרי החקירה תוך מתן דגש לזמן שחלף, ולצורך בביסוס חזק יותר של החשדות. אשר לשווי התפוסים, המשיבים הלינו כנגד האופן בו הוערכו נכסי הנדל"ן על ידי המבקשת, הערכה שהשתנתה באופן משמעותי לאחר שהמבקשת חויבה להגיש חו"ד שמאי.

2. לא ראיתי לפרט את הרקע. בתמצית, המשיב ובנו חשודים כי הפעילו רשת הימורים בלתי חוקית, ואילו המשיבה - רעייתו של המשיב, חשודה בסיוע לניהול ההימורים, בדגש על ביצוע עבירות הלבנת הון תוך הסתרת רווחי ההימורים.

בהחלטה הקודמת קיבלתי את טענות המבקשת שהעריכה את שווי העבירות בסך של 6.2 מיליון ₪. שווי התפוסים הוערך אז על ידי המבקשת בשיעור של כ- 2 מיליון ₪, מתוכם חלקו של המשיב בשתי דירות מגורים (אחת מהן תפוסה רק במחציתה ובניכוי משכנתא) הוערך בשווי של 1.57 מיליון ₪ (להלן: הדירות). המשיב, מנגד, העריך את חלקו בדירות בשווי של 4 מיליון ₪. אז קבעתי כי גם בהנחה המקלה ביותר עם המשיב, לפי הערכת השווי שהובאה מפיו, עדיין ישנו פער משמעותי של יותר ממיליון ₪ בין שווי התפוסים לבין שווי העבירות המיוחסות לו. כן קבעתי כי לפי שתי הגישות, עיקר שווי התפוסים מתמקד בדירות, על המורכבות שבמכירתן לצורכי חילוט, ככל שתהיה הצדקה לכך בתום ההליך, ומצאתי להותיר תחת צו תפיסה. בנוסף, התרתי להחזיר למשיב (בתנאים המקובלים בפסיקה) כלי רכב שהצדדים היו חלוקים לעניין התנאים להשבתו.

3. זה המקום לציין כי בתום הדיון מיום 2.10.19 הוריתי להחזיר למשיב סכום של 25,000 ₪ מתוך הכספים שנתפסו בחשבוננו, זאת על רקע התמשכות ההליך והתנהלות המבקשת שהצריכה דחייה של הדיון בשל אי היערכות מספקת. לבקשת המבקשת עיכבתי את ביצוע ההחלטה על מנת לאפשר הגשת ערר (לא הוגש).

4. אני מקבל את טענת המשיבים לפיה בשלב זה של ההליך מצופה מהמבקשת להצביע על התפתחות בעוצמתם של החשדות, בדגש על חיזוק ראייתי של עדויות המהמרים במסמכים נוספים, זאת נוכח סוג התשתית הראייתית ועוצמתה. דא עקא, בסיס החשד נותר כשהיה, ועיקר שווי העבירות מבוסס גם כיום על הודעות מהמרים, ורק בחלקו נתמך במסמכים אחרים. לעניין זה, כמובן, השלכה ישירה על האיזונים שעלי לעשות בבחינת הצורך בהמשך תפיסת הרכוש.

5. לבקשתי הגישה המבקשת חומרי חקירה גולמיים שחלקם טרם הוצגו בפניי. אשר לשאלת קיומו של חשד סביר כנגד המשיבה, מצאתי כי המבקשת עמדה בנטל. די אם אפנה לאופן ניהול חשבון הבנק של המשיבה, לכספים שהופקדו בו (בהמחאות ובמזומן) - לכאורה חלקם כספי עבירה, ולהשוואה שערכה המבקשת בין הכנסות והוצאות לגיטימיות תוך בחינת גרסאותיהם של המשיבים בחקירה, לבין יתרות הזכות בחשבונותיהם.

בחינה מדוקדקת של הודעות המהמרים שסומנו 14, 17, 31 (בנספח ב' לדו"ח שסומן גא/3 ביום 21.5.19), אשר מבססים את חלקן הארי של העבירות (בשיעור של כ- 5.2 מיליון ₪ מתוך כלל העבירות בשווי של כ- 6.2 מיליון ₪), מגלה כי המבקשת העריכה בִּיתר את שווי העבירות. כך - לעניין מהמר מס' 14 (הודעה מיום 14.4.19), המבקשת התבססה על מחזור ההימורים המפורט בשורות 271-275 (ולכאורה בחרה את השווי הנמוך יותר - 1.5 מיליון ₪). דא עקא, בשורות 113-115 טען מהמר 14 למחזור הימורים בהיקף של 600,000 ₪. בהיעדר בסיס ראייתי לחיזוק ההודעה, לבטח אין הצדקה לקבוע שווי העולה על הערכה זו. מהמר מס' 17 (הודעה מיום 15.4.19) - המבקשת העריכה מחזור בהיקף של 1,680,000 ₪ על בסיס האמור בשורות 33-41 להודעה. מנגד, בשורות 152-154 להודעה מדובר על הימורים בהיקף של 600-700 אלף ₪, ושוב, בהיעדר התפתחות או חיזוקים להודעה, אין הצדקה לקבוע שווי העולה על סך של 600,000 ₪. מהמר מס' 31 (הודעה מיום 17.4.19) ומזכר בדבר עימות מאותו היום בין המהמר והמשיב) - המבקשת העריכה מחזור הימורים בשיעור של 2 מיליון ₪, לכאורה באופן המתיישב עם האמור בהודעה. דא עקא, גם כאן אין התפתחות ראייתית לחיזוק תוכן ההודעה.

6. הפחתת השווי הישירה של העבירות כתוצאה מהודעותיהם של המהמרים מס' 14 ומס' 17, מעמידה את שווי העבירות הכולל על סך של 4.3 מיליון ₪. דא עקא, העובדה שהמבקשת לא הצליחה, בפרק הזמן הארוך שחלף מאז ההחלטה הקודמת, לבסס את חלקם הארי של החשדות במסמכים, מביאה אותי למסקנה שקיים סיכוי נמוך לחלט בתום ההליך רכוש בשווי העולה על מחצית משווי העבירות (כפי שמצאתי להעריך לעיל). משמעות הדבר: אין הצדקה להמשיך ולהחזיק רכוש בר חילוט בשווי העולה על 2.15 מיליון ₪. לאופן בו על בית המשפט להעריך את סיכויי החילוט ראו ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל (11.8.19).

7. שווי הנכסים התפוסים: המשיבים הלינו, ובדיעבד בצדק, על האופן בו העריכה המבקשת את שוויין של הדירות. רק לאחר שחייבתי את המבקשת להגיש חוות דעת שמאי, עודכנה הערכת השווי של הדירות (יחד) כלפי מעלה בשיעור

של 1,650,000 ₪, והועמדה על סך של 3,084,000 ₪, קרי, יותר מהכפילה את עצמה. אמנם, בהחלטה הקודמת אשר ניתנה כחודשיים בלבד לאחר הפיכת החקירה לגלויה עדיין לא חויבה המבקשת בהגשת חוו"ד שמאי, אך כאשר מתגלה פער כה משמעותי בין הערכת השווי המוקדמת לבין חוות הדעת המעודכנת, ברי כי על המבקשת להפיק לקחים תוך בדיקת הכלים המשמשים אותה להערכת שוויים של נכסי מקרקעין.

אדגיש: ההחלטה ניתנת ביחס לתפוסים שלפניי בלבד, ואינני מביע עמדה באשר לאופן בו מעריכה המבקשת ברגיל את שוויים של נכסים תפוסים. כך, לא מצאתי לחייב את המבקשת בהמצאה גורפת של חוות דעת שמאי בכל חקירה. מנגד, הפערים שהתגלו בהליך זה בין הערכת השווי המקורית של הדירות, לבין הערכת השווי המעודכנת, צריכים להביא את המבקשת לחשיבה מחודשת ולבחינה יסודית של דרכי הערכת השווי. על רקע מחלוקת בין הצדדים אוסיף כי בכל מקרה חובה על המבקשת להמציא לחשודים פירוט מסודר של רשימת התפוסים בצירוף הערכת שווי תוך אזכור הכלים ששימשו את המדינה בהערכת השווי - לא מדובר בנתונים חסויים.

8. חלק הארי של הרכוש התפוס - הדירות, עולה באופן ניכר על שווי התפוסים שמוצדק לכאורה להחזיק, על רקע ההערכה בדבר סיכויי החילוט. כמו כן, המדינה תפסה כספים בשיעור כ- 396,000 ₪ ושתי מכוניות תפוסות ברישום, שכנגד אחת מהן הופקד ערבון בסך של 40,200 ₪. חלק מהכספים נתפס בכספת (135,000 ₪), חלק בביתו של המשיב (6,860 ₪), ורובם נתפסו בשני חשבונות בנק (האחד ע"ש המשיב והאחר ע"ש המשיבה).

בהינתן הערכתי בדבר אפשרויות החילוט בתום ההליך, בשילוב עם סוג התפוסים והקושי במימוש דירות מגורים, כמו גם עם היעדר הסבר ראוי לכספים שהוחזקו בכספת, מצאתי בשלב זה להורות על המשך תפיסת הדירות והכספים שנתפסו בכספת, ולהורות על שחרור שאר הרכוש התפוס (כלי רכב והערבויות שניתנו להשבתם, חשבונות בנק על תכולתם - לרבות יתרות שהופקדו בחשבון המבקשת, כסף שנתפס בבית). אני ער לכך ששווי התפיסה בהתאם להחלטה דנן עולה משמעותית על הערכתי בדבר סיכויי החילוט. כך, יכולתי להורות על שחרור אחת הדירות ולהותיר את כל הכספים תחת צו תפיסה באופן שהיה מקרב יותר את שווי התפוסים להערכת סיכויי החילוט (ודומני שהמבקשת הייתה מבכרת אפשרות זו), אך אני סבור שעל מנת להפחית במידה הולמת את עוצמת הפגיעה במשיבים ראוי לעת עתה להחזיר להם את מרבית הכספים, ובצד זאת להותיר למבקשת יכולת חילוט של הכספים הבלתי מוסברים (כראוי) שנתפסו בכספת. אבהיר כי החלטה זו - כוחה יפה לעת הנוכחית. ככל שאדרש פעם נוספת לבקשה להארכת תקופת התפיסה, ייתכן כי התוצאה תשתנה במובן של צמצום נוסף של היקף התפיסה.

על רקע התמשכות ההליך אני מורה כי הרכוש התפוס (לאחר ההשבה) והמוצגים כולם יוחזקו בידי המבקשת למשך 150 ימים נוספים ממועד מתן ההחלטה.

על מנת לאפשר הגשת ערר ללא שינוי סטטוס, אני מורה על עיכוב השבת התפוסים עד יום 7.1.20 בשעה 12:00.

ניתנה היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, בהיעדר הצדדים ותישלח אליהם.

עמוד 3

חומרי החקירה יוחזרו לנציגי המבקשת במזכירות בית המשפט.